

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Dovoz Cars, s. r. o.**, se sídlem Havlova 851, Nová Paka, zast. JUDr. Zuzanou Kudynovou, advokátkou se sídlem Jičín, Na Příkopech 64, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2012, čj. 3557/DS/2012/GL, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2012, čj. 3557/DS/2012/GL, a rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 27. ledna 2012, sp. zn. MUNP/2011/10655/SO/LK, čj. MUNP/2012/1342, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 7.800,- Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Zuzany Kudynové, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka (dále také jen „správní orgán“) ze dne 27. 1. 2012, sp. zn. MUNP/2011/10655/SO/LK, čj. MUNP/2012/1342, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 168/1999 Sb.“). Za to jí byla uložena pokuta v částce 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

V jeho odůvodnění zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že žalobkyně jako vlastníka motorového vozidla zn. Renault Megane Scenic, registrační zn. 1 AT 2395, neodevzdala tabulky s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla na příslušném orgánu evidence, když dne 16. 11. 2010 zanikla smlouva o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a do 14 dnů nebyla uzavřena smlouva nová.

V reakci na odvolací námitky uvedl, že správní orgán v rozhodnutí obecně konstatoval, že změna vlastníka je podstatnou změnou v registru vozidel, žalobkyni ale žádnou povinnost neuložil, proto v odůvodnění ani neuvedl konkrétní ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), které měla porušit. Připomněl, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., kterého se měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 15 odst. 5 téhož zákona. Žalovaný nerozporuje tvrzení žalobkyně, že zápis změn (odhlášku) provádí registrovaný vlastník (v tomto případě to byla leasingová společnost, která to řádně provedla), přičemž žalobkyně mohla vozidlo pouze registrovat ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 56/2001 Sb. To však dle žalovaného přímo nesouvisí s projednávaným deliktem. Evidenční stav v registru silničních vozidel dle jeho názoru nelze slučovat s vlastnictvím podle občanského nebo obchodního zákoníku. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 26/2003-59, který se zabývá pojmem „vlastník vozidla“. Dle žalovaného měla proto žalobkyně povinnost odevzdat tabulky s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla příslušnému orgánu evidence, neboť je nesporné že měla k vozidlu vlastnické oprávnění a vystupovala před správními orgány jako vlastníka vozidla, ale neměla uzavřené pojištění o odpovědnosti za provoz vozidla.

K otázce převodu vozidla žalovaný konstatoval, že změna vlastníka a provozovatele se skládá ze dvou kroků. Nejprve je řádně zapsaný vlastník a provozovatel povinen nahlásit změnu zapisovaných údajů podle § 11, resp. § 12 zákona č. 56/2001 Sb. Tímto nahlášením avizuje stávající vlastník a provozovatel vlastníka a provozovatele nového bez jeho souhlasu. Poté nový vlastník a provozovatel vozidla má dle § 6 odst. 1 téhož zákona povinnost přihlásit k registraci vozidlo, které hodlá provozovat na území České republiky. V tomto okamžiku projeví

souhlas se zapsanou změnou a pro evidenční účely se stává řádným vlastníkem a provozovatelem. Změnové požadavky může hlásit pouze osoba řádně zapsaná v evidenci silničních vozidel jako vlastník a provozovatel vozidla. Osoba avizovaná tedy nemůže dočasně vyřadit vozidlo, neboť pro registrační místo není řádně zapsaná jako vlastník a provozovatel vozidla. Evidenční stav tedy nelze slučovat s vlastnictvím podle občanského nebo obchodního zákoníku. Pokud tedy žalobkyně nehodlala provozovat předmětné vozidlo na území ČR, nezvolila vhodný postup v registru silničních vozidel, když nechala původním vlastníkem sebe avizovat jako nového vlastníka tohoto vozidla, neboť v tzv. polopřevodu nelze (ani softwarově) dočasně vyřadit vozidlo z registru silničních vozidel. To lze až po dokončení avizované změny vlastníka a provozovatele vozidla. Z toho tedy dle žalovaného vyplývá, že žalobkyně se pro splnění povinnosti uvedené v ustanovení § 15 odst. 5 zákona č. 168/1999 Sb. mohla s řádně zaregistrovaným vlastníkem dohodnout, aby předmětné vozidlo nejprve dočasně vyřadil z registru silničních vozidel a poté provedl odhlášení vozidla na žalobkyni. Tímto postupem by za dané situace žalobkyně dostala své povinnosti. V případě, že předmětné vozidlo nehodlala provozovat, bylo hned několik důvodů, proč nebyl vhodný jí zvolený postup, kterým bylo nutné dokončit změnu vlastníka, aby bylo možné předmětné vozidlo dočasně vyřadit z evidence vozidel (např. správní poplatek za přihlášení vozidla do registru, nutnost evidenční kontroly, uzavřít pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla).

Žalovaný uzavřel, že v daném případě byly naplněny jak formální znaky, tak i materiální znak předmětného správního deliktu (§ 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb.), žalobkyně věděla o povinnosti odevzdat tabulky s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla na příslušném orgánu evidence ve lhůtě 14 dnů ode dne zániku pojištění odpovědnosti v případě, že nebyla uzavřena nová pojistná smlouva k předmětnému vozidlu. Rovněž výši pokuty uloženou na samotné dolní hranici zákonného rozpětí shledal v souladu se zákonem.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhá přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Dle jeho výroku se měla dopustit správního deliktu tím, že nesplnila povinnost odevzdat registrační značku a osvědčení o registraci na příslušném orgánu evidence, což je však v rozporu s provedeným dokazováním. Uvedla, že v odůvodnění rozhodnutí je konstatováno stanovisko vedoucího dopravního odboru Městského úřadu Nová Paka, který potvrdil, že jednatel žalobkyně se dostavil na tento odbor a žádal dočasné vyřazení z registru silničních vozidel, což mu bylo odepřeno. Pro věc samotnou je přitom dle žalobkyně nepodstatné, z jakých důvodů. Žalobkyně svou povinnost jednoznačně splnit chtěla, a pokud dopravní odbor plnění odmítl přijmout, nemůže být naplněna subjektivní i objektivní stránka správního deliktu. Na tom nemění nic ani skutečnost, že odmítnutí přijetí žádosti o vyřazení bylo zdůvodněno tím, že jej lze provést jen na základě žádosti vlastníka motorového vozidla registrovaného v registru silničních motorových vozidel. To žalobkyně splňovala pouze částečně, protože byla uvedena

v technickém průkazu jen v kolonce vozidlo převedeno – odhlášeno, tedy v tzv. režimu polopřevodu. Žalobkyně namítá, že však neměla důvod provést registraci vozidla na svou osobu, neboť podle § 6 zákona č. 56/2001 Sb. má takovou povinnost jen ten, „kdo hodlá na území ČR provozovat motorové vozidlo“. Jestliže vozidlo provozovat nechtěla, neměla povinnost jej registrovat, a má zato, že toto po ní ani nemohlo být po právu požadováno.

Žalobkyně dále s poukazem na § 11 a 12 zákona č. 56/2001 Sb. uvedla, že vlastník registrovaného vozidla je povinen provést zápis změn údajů na předepsaném tiskopise. Tento zápis provádí vždy vlastník, který je zaregistrovaný a zapsaný v technickém průkazu. Jde o neopakovatelný úkon, neboť v technickém průkazu je vždy jedna kolonka pro provedení této tzv. odhlášky. Pokud ji majitel provede, následně může být vozidlo pouze registrováno, a to dle § 6 zmíněného zákona. Žalobkyně zdůraznila, že tuto registraci může provést pouze ten, kdo bude vozidlo provozovat. Dle § 13 odst. 3 téhož zákona obecní úřad dočasně vyřadí vozidlo z registru na žádost vlastníka motorového vozidla, přičemž vlastníkem je ten, kdo se jím stal podle ustanovení občanského zákoníku.

Žalobkyně vyslovila nesouhlas s názorem žalovaného, že se mohla se zaregistrovaným vlastníkem dohodnout, aby předmětné vozidlo nejprve dočasně vyřadil z registru silničních vozidel a poté provedl odhlášení na žalobkyni. Dle názoru žalobkyně žádnou takovou povinnost zákon neukládá a dokonce je i takový postup s právními předpisy v rozporu, neboť uzavřením kupní smlouvy pozbývá předchozí vlastník vlastnického práva, a tudíž k tomuto úkonu nemá žádné oprávnění. Také pokud by předchozí vlastník provedl dočasné vyřazení vozidla na místně příslušném úřadě podle jeho bydliště nebo sídla, následné zrušení tohoto dočasného vyřazení by nebylo možné provést na místně příslušném úřadě žalobkyně. Další rozpor je dle žalobkyně i v jednotlivých lhůtách (k provedení zápisu změn je lhůta 10 dnů a k dočasnému vyřazení je lhůta 14 dnů). Dle žalobkyně je navíc zmíněná „konstrukce“ žalovaného v mnoha případech prakticky neproveditelná, neboť na navrženém postupu nemá žalobkyně často možnost se s původním vlastníkem vůbec domluvit. Závěrem označila žalobkyně za irelevantní argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 26/2003-59, neboť právě z tohoto rozsudku lze dovodit, že od okamžiku uzavření kupní smlouvy byla vlastníkem vozidla se všemi právy a povinnostmi ona.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a připustil, že ve spisu je založeno stanovisko vedoucího dopravního odboru ze dne 24. 10. 2011, ve kterém je popsána záležitost dočasného vyřazení vozidla z registru silničních vozidel, přičemž jednateli žalobce bylo současně sděleno, že on ani žalobkyně (právnícká osoba) nejsou v registračních dokladech nikde uvedeni jako vlastníci registrovaného silničního motorového vozidla. Žalobce byl tak seznámen s tím, že vozidlo ve statutu „v převodu“ nelze v registru silničních vozidel převést do statutu „dočasně vyřazeno“ a že z toho důvodu nelze jeho žádosti vyhovět. Nejednalo se tak o libovůli správního orgánu, ale o postup upravený zákonem a dle jeho úpravy i možný postup v programu, který zajišťuje chod registru

silničních vozidel. Žalovaný zmínil i stanovisko Ministerstva dopravy, které bylo k dané problematice vyžádáno a kterým se také ve věci řídil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem souhlasila výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla rozhodnutím Městského úřadu Nová Paka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., kterého se měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 15 odst. 5 tohoto zákona, neboť jako vlastník motorového vozidla zn. Renault Megane Scenic, registrační zn. 1 AT 2395, neodevzdala tabulky s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla na příslušném orgánu evidence, přestože zanikla smlouva o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a do 14 dnů nebyla uzavřena smlouva nová. Za to žalobkyni uložil pokutu v částce 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka potvrdil.

Mezi účastníky není sporu o tom, že pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla k předmětnému vozidlu zaniklo dne 16. 11. 2010 a že do 14 dnů nebyla uzavřena smlouva nová, neboť vozidlo bylo pojištěno až dne 2. 2. 2011. Rovněž není sporné to, že jednatel žalobkyně žádal na dopravním odboru Městského úřadu Nová Paka o dočasné vyřazení předmětného vozidla z registru silničních vozidel, což mu bylo odmítnuto s vysvětlením, že žalobkyně není uvedena v registračních dokladech jako vlastník registrovaného vozidla, ale uvedena pouze v tzv. „odhlášce-vozidlo převedeno-odhlášeno“, a že v tomto statutu „v převodu“ nelze vozidlo převést do statutu „dočasně vyřazeno“ (viz vyjádření dopravního odboru Městského úřadu Nová Paka ze dne 24. 10. 2011).

Ustanovení § 15 odst. 5 zákona č. 168/1999 Sb. stanoví, že pokud zaniklo pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a nebyla-li ve lhůtě 14 dnů ode dne tohoto zániku pojištění uzavřena nová pojistná smlouva týkající se téhož tuzemského vozidla, na základě které vznikla nejpozději uplynutím této lhůty povinnost pojistníka platit pojistné a povinnost pojistitele poskytnout pojistné plnění pro případ pojistné události, je vlastník tohoto vozidla povinen nejpozději ve stejné lhůtě odevzdat tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci nebo osvědčení o technickém průkazu tohoto vozidla příslušnému orgánu evidence. Nelze-li splnit povinnost odevzdat tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla příslušnému orgánu evidence, je vlastník vozidla povinen takovou skutečnost bez zbytečného odkladu oznámit příslušnému orgánu evidence.

Ve smyslu ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako vlastník vozidla v rozporu s § 15 odst. 5 neodevzdá tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci vozidla. Dle odstavce druhého téhož ustanovení se za správní delikt podle odstavce 1 písm. b) uloží pokuta od 2.500 Kč do 20.000 Kč. Dle ustanovení § 16b odst. 1 právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Registr silničních vozidel byl jako evidence silničních motorových vozidel, přípojných vozidel a provozovatelů těchto vozidel zřízen zákonem č. 56/2001 Sb. Byl tak vytvořen veřejnoprávní systém evidence silničních motorových vozidel, jehož hlavním účelem je zajistit, aby na pozemních komunikacích byla provozována pouze vozidla splňující předepsané technické podmínky a aby měla uzavřeno pojištění odpovědnosti z jejich provozu. Každý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo (až na v zákoně uvedené výjimky), je povinen tato vozidla přihlásit k registraci u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností (§ 6 téhož zákona). O provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel je povinen požádat vlastník (příp. další tam uvedené osoby) silničního motorového vozidla a přípojně vozidla do 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti, která změnu zapisovaného údaje zakládá (§ 11 a 12 cit. zákona). Trvalé a dočasné vyřazení vozidla z registru silničních vozidel upravuje ustanovení § 13 téhož zákona. Dle jeho odstavce třetího obecní úřad obce s rozšířenou působností dočasně vyřadí vozidlo z registru na žádost vlastníka motorového vozidla a přípojně vozidla. Vlastník vozidla je v takovém případě povinen spolu se žádostí odevzdat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností osvědčení o registraci vozidla, tabulku s přidělenou registrační značkou, paměťovou kartu vozidla, pokud byla vydána a předložit technický průkaz vozidla k vyznačení záznamu o jeho dočasném vyřazení z provozu na pozemních komunikacích. Obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše do registru silničních vozidel údaj o počátku doby, během níž je vozidlo dočasně vyřazeno z provozu na pozemních komunikacích.

Jak zmínili i oba účastníci, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 1. 2005, čj. 4 As 26/2003-59 (dostupný na www.nssoud.cz), konstatoval, že registrace vozidla nemá sama o sobě žádné právní následky v oboru soukromého práva, především práva vlastnického, třebaže se osoba vlastníka vozidla v registru eviduje. Uvedl i to, že „*pojmem vlastníka vozidla, třebaže jej zákon č. 56/2001 Sb. na řadě míst užívá jako jeden z klíčových pojmů, v něm však legálně definován není, takže nutno mít za to, že i pro obor působnosti zákona č. 56/2001 Sb. platí v tomto ohledu příslušná ustanovení občanského zákoníku. Vlastníkem vozidla, ať již v registru vozidel registrovaného či nikoli, je tedy osoba, která je podle předpisů práva občanského nabyta a má k vozidlu vlastnické právo. ... Pokud dojde v průběhu doby dočasně vyřazení vozidla z registru k přechodu vlastnického práva k vozidlu z původního na nového vlastníka, je tato skutečnost z hlediska evidence v registru silničních vozidel irelevantní, neboť zákon nepředepisuje, že by se měla takováto změna údaje o vozidle jakkoli do registru zapisovat, protože se (právně vzato) o vozidle žádné údaje neevidují. Nový vlastník vozidla má, stejně jako vlastník původní,*

v době trvání režimu dočasného vyřazení vozidla z registru možnost žádat o ukončení tohoto režimu. Ustanovení [§ 13 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb.](#) žádným způsobem nerozlišuje mezi původním či novým vlastníkem, nýbrž hovoří toliko o vlastníku vozidla. Správní úřad musí vyhovět žádosti o ukončení režimu dočasného vyřazení motorového vozidla z evidence podané osobou, která spolu s podáním žádosti doloží, že se v době dočasného vyřazení vozidla stala jeho vlastníkem.“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že registrace vozidla nezpůsobuje žádné právní následky, přičemž evidence vozidla v registru je pouze aktem správního orgánu provedeným za splnění zákonem stanovených podmínek.

V nyní projednávané věci není pochyb o tom, že vlastníkem předmětného vozidla se stala žalobkyně dnem 16. 11. 2010. Jestliže ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. stanoví, že na žádost vlastníka motorového vozidla příslušný správní orgán dočasně vyřadí vozidlo z registru, pak nutno konstatovat, že ani toto ustanovení žádným způsobem nerozlišuje mezi „původním“ či „novým“ vlastníkem nebo mezi „v registru zaregistrovaným či nezaregistrovaným“ vlastníkem (nehovoří ani o nemožnosti podávat tuto žádost v tzv. statutu „v převodu“), nýbrž hovoří toliko o žádosti vlastníka vozidla. Rovněž vyhláška č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, užívá pojem vlastník vozidla bez rozlišení, zda jde o registrovaného vlastníka či neregistrovaného (např. v § 3 odst. 3: „... v případě, že je vozidlo na základě žádosti jeho vlastníka z registru dočasně vyřazeno,...“). Názor žalovaného, že změnové požadavky může hlásit pouze osoba řádně zapsaná v evidenci silničních vozidel jako vlastník a provozovatel vozidla, tj. že o dočasné vyřazení vozidla z registru silničních vozidel může požádat pouze osoba zapsaná v registru jako vlastník a provozovatel vozidla, proto neodpovídá znění zákona. Nepřijetí, resp. odmítnutí, takovéto žádosti skutečného vlastníka vozidla nemůže být zdůvodněno nemožností takového postupu v programu, který zajišťuje chod registru silničních vozidel a který je nastaven tak, jak popsal žalovaný (změna vlastníka ve dvou krocích). Softwarové řešení nemůže být nadřazeno znění zákona, který výslovně hovoří o dočasném vyřazení vozidla z registru na žádost vlastníka vozidla.

Jestliže žalobkyně neměla v úmyslu provozovat předmětné vozidlo na území ČR, neboť je subjektem provozujícím autobazar a vozidlo pořídila za účelem jeho dalšího prodeje (ostatně mohou nastat i jiné situace, kdy vozidlo nebude důvodně provozováno), povinnost přihlásit vozidlo k registraci dle ustanovení § 6 zákona č. 56/2001 Sb. nemá. Krajský soud se však neztotožňuje ani s názorem žalovaného, že pokud žalobkyně nehodlala provozovat předmětné vozidlo, pro splnění povinnosti uvedené v ustanovení § 15 odst. 5 zákona č. 168/1999 Sb. se měla s řádně zaregistrovaným vlastníkem dohodnout, aby předmětné vozidlo nejprve dočasně vyřadil z registru silničních vozidel a poté provedl odhlášení vozidla na žalobkyni nebo nyní, aby původní vlastník zrušil odhlášení vozidla, to dočasně vyřadil z registru a následně znovu odhlásil na žalobkyni. Krajský soud má zato, že v situacích tohoto druhu nelze spravedlivě požadovat, aby žalobkyně jako nový vlastník řešila problémy spojené s určitými technickými omezeními registru silničních vozidel vyžadováním součinnosti původního vlastníka, aby mohla docílit dočasného vyřazení vozidla z registru. Zákon č. [56/2001 Sb.](#) povinnosti takovéhoho druhu neukládá, a je nutno

proto vycházet z toho, že takové povinnosti a problematické postupy po ní ani nelze požadovat.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobkyně jako vlastník předmětného vozidla mohla žádat o jeho dočasné vyřazení z registru silničních vozidel ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., a to i přesto, že údaj o jejím vlastnictví nebyl v registru silničních vozidel zanesen. Jestliže tak učinila, správní orgán nemohl tuto její žádost odmítnout pouze s poukazem na to, že není vlastníkem zapsaným v registru silničních vozidel, a následně sankcionovat za to, že neodevzdala registrační značku a osvědčení o registraci vozidla poté, co zaniklo pojištění odpovědnosti za provoz vozidla a ve stanovené lhůtě nebylo sjednáno nové.

Krajský soud však současně dospěl i k dalšímu dílčímu závěru, a to, že shora popsané jednání žalobkyně, která jako vlastník předmětného vozidla žádala o dočasné vyřazení vozidla z registru silničních vozidel (které jí bylo odmítnuto ze shora uvedených důvodů), by i bez shora uvedeného výkladu zákona, nemohlo být kvalifikováno jako deliktní a postiženo uložením pokuty.

Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jejich deliktности však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Aby tedy mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale především již při samotném posuzování deliktности právně závadného jednání. Vždy je proto třeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo.

Zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla č. 168/1999 Sb. sleduje za cíl mimo jiné zajištění toho, aby na pozemních komunikacích byla provozována pouze vozidla mající uzavřeno pojištění odpovědnosti z jejich provozu. Pokud toto pojištění zaniklo, stanoví lhůtu pro uzavření pojištění nového nebo povinnost odevzdat tabulku s registrační značkou a osvědčení o registraci. Neodevzdání registrační značky a osvědčení o registraci pak chápe jako správní delikt, za který stanoví sankci. Žalobkyně však nesporně chtěla odevzdat registrační značku (a dočasně vyřadit vozidlo z registru, neboť jej neprovozovala), avšak správní orgán její žádost odmítl. Její jednání tak sice naplňuje typovou společenskou nebezpečnost správního deliktu, avšak je třeba zabývat se i otázkou, zda naplňuje také konkrétní společenskou nebezpečnost, pojící se s konkrétním deliktním jednáním, když sama aktivně činila, co po ní zákon žádá. Tato okolnost totiž dle názoru krajského soudu významně snižuje společenskou nebezpečnost protiprávního jednání v této konkrétní věci tak, že jej nelze za deliktní považovat.

S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že žalobkyni neměla být uložena předmětná pokuta, proto zrušil napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, jakož i rozhodnutí orgánu prvního stupně, které mu předcházelo, a vrátil věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žalobního návrhu) po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. května 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu